Lietas arhīva Nr. A42-01871-17/46
ECLI:LV:ADRJVTN:2017:1204.A420187117.3.S

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Valmierā 2017.gada 4.decembrī

Administratīvā rajona tiesa
šādā sastāvā: tiesnese Solveiga Pone,

piedaloties pieteicējai /pers. A/, pieteicējas pārstāvei /pers. B/, atbildētājas Latvijas Republikas pusē pieaicinātās iestādes Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldes pārstāvei /pers. C/,

2017.gada 14.novembrī atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta pamatojoties uz pieteicējas pieteikumu par Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldes 2017.gada 20.fēbruāra lēmuma Nr.201 atcelšanu.

Aprakstošā daļa

[1] Administratīvās rajona tiesas Valmieras tiesu namā 2017.gada 29.martā saņemts pieteicēja pieteikums. Ar Administratīvās rajona tiesas tiesneses 2017.gada 30.marta lēmumu pieteikums pieņemts un ierosināta administratīvā lieta Nr.A420187117.

[2] Lietā konstatējami šādi apstākļi.

[2.1] 2016.gada 7.septembrī Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldes (turpmāk – Pārvalde) Personu statusa kontroles nodaļa nosūtījusi pieteicējai vēstuli ar informāciju par dubultās pilsonības izveidošanos un par nepieciešamību izvēlēties saglabājamo pilsonību, līdz 2016.gada 1.oktobrim attiecīgi atsakoties no Latvijas pilsonības vai no Krievijas pilsonības (*sk. lietas 32.-33.lapu*).

[2.2] 2016.gada 6.oktobrī Pārvaldes Personu statusa kontroles nodaļas vadītāja informējusi pieteicēju par pārbaudes gaitā konstatētajiem apstākļiem, kas ir Latvijas pilsonības atņemšanas iemesls, un uzaicinājusi pieteicēju mēneša laikā sniegt viedokli un argumentus par pārbaudes gaitā konstatētajiem faktiem un par Latvijas pilsonības atņemšanu pieteicējai (*sk. lietas 34.-35.lapu*).

[2.3] 2016.gada 16.novembrī Pārvaldē saņemti pieteicējas paskaidrojumi (*sk. lietas 36.-37.lapu*).

[2.4] Ar Pārvaldes Personu statusa kontroles nodaļas 2016.gada 16.decembra lēmumu Nr.6634 nolemts atņemt pieteicējai Latvijas pilsonību (*sk. lietas 38.-40.lapu*).

[2.5] Pieteicēja Pārvaldes Personu statusa kontroles nodaļas 2016.gada 16.decembra lēmumu Nr.6634 apstrīdējusi (*sk. lietas 42.lapu*), un ar Pārvaldes priekšnieka 2017.gada 20.februāra lēmumu Nr.201 (turpmāk – pārsūdzētais lēmums) apstrīdētais lēmums atstāts negrozīts (*sk. lietas 7.-13.lapu*).

[3] Pieteicēja uzskata, ka pārsūdzētais lēmums ir nepamatots un prettiesisks, pamatojoties uz turpmāk minētajiem argumentiem.

No pārsūdzētā lēmuma satura redzams, ka iestāde tikai Pilsonības likumā Pārejas noteikumu 13.punkta noteiktā termiņa pēdējā brīdī un, proti, 2016.gada septembra mēnesī nosūtīja pieteicējai vēstuli, ka pieteicējai līdz 2016.gada 1.oktobrim jāiesniedz iestādē iesniegumu par atteikšanos no Latvijas pilsonības, vai dokumentus, kas apliecina, ka pieteicēja ir zaudējusi Krievijas pilsonību.

Pieteicēja uzskata, ka iestādei savlaicīgi bija jāveic preventīvi soļi Pilsonības likuma grozījumu sakarā, tas ir, savlaicīgi jāinformē un jāizskaidro pretrunīgi iztulkojamos likuma nosacījumus. Tādējādi iestāde pārkāpa labas pārvaldības un taisnīguma principus.

Satversmes tiesa ir atzinusi, ka no Latvijas Republikas Satversmes 1. un 89. panta izriet labas pārvaldības princips. Labas pārvaldības princips ir ietverts Valsts pārvaldes iekārtas likuma 10.panta piektajā daļā. No lietā esošajiem materiāliem izriet, ka iestāde labas pārvaldības principu godprātīgi realizējusi nav, proti, iestādes ilgstošas bezdarbības dēļ tika nepamatoti novilcināta informācijas un līdz ar to nepieciešamo skaidrojumu sniegšana privātpersonai tik nozīmīgā jautājumā kā Latvijas pilsonības saglabāšana.

Līdz ar to pieteicēja Pilsonības likuma noteiktajā termiņā neiesniedza iesniegumu par attiekšanos no Latvijas pilsonības, kā arī neatteicās no Krievijas pilsonības. Šajā gadījumā nav iespējams izdarīt secinājumu, ka valsts pārvalde ir rīkojusies taisnīgi, līdz ar to ir atzīstams, ka ir pārkāpts arī taisnīguma princips.

Pieteicēja, pārsūdzot sākotnējo lēmumu, norādīja, ka pieņemot šo lēmumu, nodaļa savā Pilsonības likuma $8.^1$ panta traktējumā neatsaucas uz likumdošanas normām – no kā izriet, ka neviena likumdošanas norma nenosaka, ka par trimdiniekiem šī panta izpratnē tiek domātas vienīgi personas, kurām nav Latvijas pilsonības, kā arī lūdza saglabāt pieteicējai dubultpilsonību, pamatojoties uz šajā pantā noteikto.

Pieteicēja atsaucas uz Pilsonības likuma $8.^1$ panta pirmo daļu un paskaidro, ka no lietas materiāliem redzams, ka pieteicēja ir personas, kura bija Latvijas pilsonis 1940.gada 17.jūnijā, pēcnācēja (/pers. A/ tēvs /pers. F/ ir dzimis Latvijā 1944.g., bet viņa māte līdz 1940.g. bija Latvijas pilsone) un viņa 2016.gada novembra mēnesī savu paskaidrojumu ietvarā iesniedza iestādei atbilstošu apliecinājumu. Līdz ar to pieteicējai nav saprotams iestādes lēmumā Nr.6654 norādītais, ka dubulta pilsonība viņai nav izveidojusies saskaņā ar Pilsonības likuma $8.^1$ pantu.

Pieteicēja atsaucas uz Pilsonības likuma 23.panta otro un trešo daļu un norāda, ka, iegūstot citas valsts pilsonību, Krievijas pilsonības iegūšanas brīdī bija nepilngadīga persona bez rīcībspējas. Līdz ar to Krievijas pilsonību pieteicēja jau bija ieguvusi pirms Latvijas pilsonības, turklāt bez savas brīvas gribas izteikšanas iespējām un tādēļ nav uzskatāms, ka pieteicēja ir ieguvusi citas valsts pilsonību, neiesniedzot Pilsonības likumā minēto iesniegumu par atteikšanos no Latvijas pilsonības, ko pieteicējai arī objektīvu apstākļu dēļ 30 dienu laikā pēc tās iegūšanas iesniegt nebija iespējams.

Tāpat pieteicēja Pilsonības likuma jaunās redakcijas spēkā stāšanās brīdī – 2013.gada 1.oktobrī jau bija būtiski pārsniegusi Pilsonības likumā

noteikto vecuma limitu. Līdz ar to pieteicējai nebija nekādu iespēju šādas tiesības realizēt, turklāt pieteicēja, pamatojoties uz minētajiem apstākļiem, pamatoti uzskata, ka saskaņā ar šā likuma 8.[1] pantu viņai varēja izveidoties dubultā pilsonība.

Pārvalde savā 2012.gada 18.oktobra lēmumā Nr.668 norādījusi: „Tādejādi secināms, ka Pilsonības likuma 24.panta pirmās daļas 1.punkta ietvertā norma „ieguvusi citas valsts pilsonību" ietver personas gribas izteikumu, ko nepilngadīgais izteikt nevar, kā arī nevar īstenot savu pienākumu – iesniegt iesniegumu par atteikšanos no Latvijas pilsonības. Līdz ar to secināms, ka minētā norma attiecināma tikai uz personām, kuras būdamas Latvijas pilsoņi, citas valsts pilsonības brīdī ir pilngadīgas un rīcībspējīgas."

Minētā sakarā pieteicēja vērš uzmanību, ka Pilsonības likuma 24.panta pirmās daļas redakcija minētā lēmuma pieņemšanas brīdī attiecībā uz ietverto normu „ieguvusi citas valsts pilsonību" ir identiska ar šobrīd pastāvošo 24.panta attiecīgo normu.

Administratīvā procesa likuma 10.pantā noteikts, ka privātpersona var paļauties, ka iestādes rīcība ir tiesiska un konsekventa un nedrīkst radīt privātpersonai nelabvēlīgas sekas. Augstākā tiesa savā praksē ir atzinusi, ka ne vien iestādei ir jāievēro iekšējie normatīvie akti, bet privātpersonai ir tiesības prasīt iekšējo normatīvo aktu vienveidīgu ievērošanu.

Pieteicēja pamatoti paļāvās uz iestādes konsekvento un tiesisko rīcību, kā arī normas „ieguvusi citas valsts pilsonību" iestādes līdzšinējo interpretāciju.

Pieteicēja, pārsūdzot sākotnējo lēmumu, norādīja, ka Pārvalde savā lēmumā norāda uz tiesisku kārtību kā uz aizsargājamo sabiedrības labumu, kura dēļ būtu samērīgi atņemt lojālam Latvijas pilsonim pilsonību. Pieteicēja norādīja, ka saskaņā ar Augstākās tiesas Civillietu departamenta 2011.gada 22.jūnija spriedumā lietā Nr. SKC -215/2011 noteikto Prasība par Latvijas pilsonības atņemšanu N.K. ir celta 2007.gada 17.decembrī, t.i., vairāk kā pēc 11 gadiem pēc pilsonības piešķiršanas, kas šādā situācijā rada šaubas par sabiedrības ieguvumu no šīs darbības.

Pieteicēja uzskata, ka prasības celšana pret viņu pēc vairākiem gadiem pēc pilsonības iegūšanas ir nepieļaujama un nekādu labumu sabiedrībai nest nevar. Ņemot vērā Administratīvā procesa likuma 13.pantā noteikto samērīguma principu, būtiski privātpersonas tiesību vai tiesisko interešu ierobežojumi ir attaisnojami tikai ar nozīmīgu sabiedrības labumu. Līdz ar to iestādei jāievēro samērīgas pieteicējas kā privātpersonas tiesības un tiesiskās intereses Latvijas pilsonības saglabāšanā.

Kaut arī Pilsonības likuma Pārejas noteikumu 13.punktā noteikts – Šā likuma 23.panta trešajā daļā minētās personas, kuras 25 gadu vecumu sasniegušas līdz 2013.gada 1.oktobrim, triju gadu laikā no šā datuma iesniedz iesniegumu par atteikšanos no Latvijas pilsonības – šīs normas neievērošana no pieteicējas puses saistīta ar iestādes un pieteicējas atšķirīgo izpratni par šo Pārejas noteikumu tiesību normu piemērošanu un iztulkošanu saistībā ar pārējām šī likuma, Administratīvā procesa likuma un Valsts pārvaldes iekārtas likuma tiesību normām.

Pieteicējas ieskatā šāda situācija nebūtu iespējama, ja iestāde savlaicīgi būtu informējusi iespējamos adresātus par likumu piemērošanas praksi attiecīgajā iestādē. Lai novērstu šādas situācijas rašanos iestādei to vajadzēja paredzēt un veikt visus iespējamos preventīvos pasākumus, tai skaitā, bet ne tikai, ierosināt pārbaudes lietu attiecībā uz pieteicēju un darīt zināmas iestādes vadlīnijas jau no Pilsonības likuma grozījumu spēkā stāšanās brīža, jo laba pārvaldība prasa, ka iestādes nevis soda un pārmet, bet skaidro un palīdz privātpersonai orientēties tiesiskā regulējuma ļikločos, nodrošina draudzīgu attieksmi un saprotamus, konsekventus noteikumus.

Tādā gadījumā pieteicējas rīcībā būtu bijis pietiekošs ilgs laika periods, lai pilnībā realizētu savas Latvijas pilsoņa un cilvēktiesības: apsvērtu savu iespējamo pilsonības izvēli, izlemtu jautājumu par turpmāko pastāvīgo dzīves vietu, saņemtu attiecīgu iestāžu kvalitatīvus juridiska rakstura atzinumus un skaidrojumus, kā arī sakārtotu savu ikdienas personīgo un darba dzīvi, atbilstoši no viņas gribas neatkarīgai apstākļu maiņai, kas iestādes rīcības dēļ pieteicējai tika liegts.

Pieteicēja uzskata, ka, iestādei pieņemot lēmumu par Latvijas pilsonības atņemšanu, sabiedrība zaudēs godprātīgu Latvijas pilsoni, tiks iedragāta sabiedrības uzticība Pilsonības likuma mērķim un garam, pieteicēja faktiski tiks sodīta par pārkāpumu, kurā viņu vainot nevar.

[4] Pārvalde tiesā iesniegtajā paskaidrojumā par pieteikumu norāda, ka pieteicējas pieteikumu neatzīst, vadoties no pārsūdzētajā lēmumā un šajos paskaidrojumos minētajiem apsvērumiem. Pārvalde pārsūdzētajā lēmumā ir veikusi objektīvu lietas apstākļu juridisko vērtējumu, piemērojusi pareizās materiālās un procesuālās tiesību normas, un tās pareizi interpretējusi. Līdz ar to pieteicējas pieteikums ir nepamatots un noraidāms.

Pārvalde pieteicējas lietā ir konstatējusi, ka pieteicēja ir dzimusi /datums/, Maskavā. Ziņas par pieteicēju 1993.gada 5.maijā Iedzīvotāju reģistrā iekļautas kā Latvijas pilsoni. Limbažu pasu daļā 2007.gada 26.jūlijā pieteicējai izdota Latvijas pilsoņa pase /numurs/. Kopš 2006.gada 12.janvāra pieteicējas deklarētā dzīvesvieta ir /adrese/.

Papildus Pārvalde ir konstatējusi, ka pieteicēja ir arī Krievijas Federācijas pilsone, ko apliecina 2016.gada 20.maijā Krievijā izdotā Krievijas Federācijas pilsoņa pase /numurs A/. Pieteicējas 1995.gada 19.maijā Maskavā atkārtoti izdotajā dzimšanas apliecībā /numurs B/ir spiedogs par to, ka 2001.gada 9.jūnijā pieteicējai izdota Krievijas pilsoņa pase /numurs C/.

Pārvaldes Personu statusa kontroles nodaļa 2012.gada 10.janvāra vēstulē Nr.24/8- 27/22/V „Par Latvijas pilsonību" informēja pieteicēju, ka Pārvalde ir uzsākusi Latvijas pilsonības atņemšanas pārbaudes lietu attiecībā par viņu un lūdza sniegt informāciju par Krievijas pilsonības iegūšanas laiku, apstiprinot to dokumentāri.

Pārvalde 2012.gada 18.oktobrī pieņēma lēmumu Nr.668 „Par Latvijas pilsonības atņemšanas pārbaudes lietas izbeigšanu", jo pārbaudes gaitā tika konstatēts, ka pieteicēja Krievijas pilsonības iegūšanas brīdī bija nepilngadīga persona un pieteicējas Krievijas pilsonību reģistrēja vecāki, kuri neiesniedza iesniegumu par sava nepilngadīgā bērna atteikšanos no Latvijas pilsonības kā to paredz Pilsonības likuma 24.panta pirmās daļas 1.punkts (redakcijā, kas bija spēkā līdz 2013.gada 30.septembrim).

2013.gada 1.oktobrī stājās spēkā grozījumi Pilsonības likumā, kuros noteikts atšķirīgs regulējums vairākos būtiskos pilsonības iegūšanas un zaudēšanas jautājumos, tajā skaitā attiecībā uz personām, kurām dubultā pilsonība ir izveidojusies līdz pilngadības sasniegšanai.

Pārvalde atsaucas uz Pilsonības likuma 23.panta trešo daļu un Pilsonības likuma pārejas noteikumu 13.punktu un norāda, ka Pārvalde nav pārkāpusi ne labas pārvaldības, ne taisnīguma, ne samērīguma principus. Ja pieteicēja, kurai dubultā pilsonība ir izveidojusies līdz pilngadības sasniegšanai, un kura 25 gadu vecumu bija sasniegusi līdz 2013.gada 1.oktobrim, izvēlējās saglabāt Krievijas pilsonību, triju gadu laikā no minētā datuma viņai bija jāiesniedz iesniegums par atteikšanos no Latvijas pilsonības. Jānorāda, ka Pilsonības likuma pārejas noteikumu 13.punktā noteiktais pienākums atteikties no Latvijas pilsonības trīs gadu laikā lika publicēts Latvijas Republikas oficiālajā izdevumā „Latvijas Vēstnesis", 98 (4904).23.05.2013. un ir vispārpieejams likumā noteiktajā kārtībā.

Saskaņā ar Oficiālo publikāciju un tiesiskās informācijas likuma 2.panta otrajā daļā noteikto, oficiālā publikācija ir publiski ticama un saistoša. Neviens nevar aizbildināties ar oficiālajā izdevumā publicēto tiesību aktu vai oficiālo paziņojumu nezināšanu.

Ievērojot minēto, Pārvaldes Personu statusa kontroles nodaļa 2016.gada 7.septembrī nosūtīja pieteicējai vēstuli Nr.24/8-27/3500 „Par Latvijas pilsonību", kurā informēja pieteicēju par nepieciešamību, ja viņa vēlas saglabāt Krievijas pilsonību, līdz 2016.gada 1.oktobrim iesniegt Pārvaldē iesniegumu par atteikšanos no Latvijas pilsonības, vai arī, ja pieteicēja izvēlas saglabāt Latvijas pilsonību un atteikties no Krievijas Federācijas pilsonības, dokumentus, kas apliecina, ka pieteicēja ir zaudējusi Krievijas pilsonību.

Ievērojot pieteikumā minēto, ir redzams, ka apstāklis, ja Pārvalde būtu nosūtījusi pieteicējai vēstuli agrāk, nemainītu faktu, ka pieteicēja nav gatava

atteikties no Latvijas pilsonības, vai arī no Krievijas pilsonības. Tādēļ nepamatots ir pieteikumā norādītais, ka laicīgāka tiesiskās situācijas uzzināšana būtu ietekmējusi pieteicējas citādu rīcību.

Pārvalde lēmumā Nr.201 ir konstatējusi un pamatoti norādījusi, ka Pilsonības likumā noteiktajā termiņā pieteicēja Pārvaldē neiesniedza iesniegumu par atteikšanos no Latvijas pilsonības, kā arī netika konstatēts, ka pieteicēja līdz 2016.gada 1.oktobrim ir zaudējusi Krievijas pilsonību.

Pārvalde atsaucas uz Pilsonības likuma 24.panta pirmās daļas 1.punktu un paskaidro, ka, tā kā pieteicēja Pilsonības likuma 23.panta trešajā daļā un Pilsonības likuma pārejas noteikumu 13.punktā noteiktajā termiņā neiesniedza Pārvaldē iesniegumu par atteikšanos no Latvijas pilsonības, kā arī netika konstatēts, ka pieteicēja līdz 2016.gada 1.oktobrim ir zaudējusi Krievijas pilsonību, bet gan izvēlējusies to saglabāt, Pārvaldes Personu statusa kontroles nodaļa, atbilstoši Administratīvā procesa likuma 62.panta pirmajā daļā noteiktajam, 2016.gada 6.oktobrī nosūtīja pieteicējai vēstuli Nr.24/8-27/3918 „Par Latvijas pilsonību", kurā uzaicināja pieteicēju viena mēneša laikā no vēstules saņemšanas dienas sniegt personīgi vai nosūtīt pa pastu viedokli un argumentus par pārbaudes gaitā konstatētajiem faktiem.

2016.gada 16.novembrī Pārvaldē ir saņemta pieteicējas vēstule, kurā pausto viedokli Pārvalde ir izvērtējusi lēmumā Nr.201 un pareizi norādījusi, ka pieteicējai Latvijas un Krievijas dubultā pilsonība ir izveidojusies līdz viņas pilngadības sasniegšanai, dubultā pilsonība pieteicējai nav izveidojusies un nevar izveidoties saskaņā ar Pilsonības likuma 8.[1] pantu. Latvijas pilsonība saskaņā ar Pilsonības likuma 9.pantu pieteicējai nesaglabājas. Pieteicēja joprojām ir Krievijas pilsone, taču atbilstoši Pilsonības likuma 23.panta trešajā daļā noteiktajam, Pilsonības likuma pārejas noteikumu 13.punktā noteiktajā termiņā iesniegumu par atteikšanos no Latvijas pilsonības nav iesniegusi, līdz ar to Latvijas pilsonība, atbilstoši Pilsonības likuma 24.panta pirmās daļas 1 .punktā noteiktajam, pieteicējai ir atņemama.

Pieteicēja nepamatoti norāda uz tiesībām uz dubultpilsonību, pamatojoties uz Pilsonības likuma 8.[1] pantu, kas regulē Latvijas trimdinieku un viņu pēcnācēju pilsonību, un 9.panta pirmo daļu.

Pārvalde vērš uzmanību, ka Pilsonības likuma 8.[1] pants uz pieteicēju neattiecas, jo pieteicēja jau ir Latvijas pilsone un lieta ir par Latvijas pilsonības atņemšanu, nevis par tās reģistrēšanu, turklāt, saskaņā ar Pilsonības likuma 23.panta sesto daļu un 25.panta otro daļu persona, kura jau ir bijusi Latvijas Republikas pilsonis, bet pilsonību ir zaudējusi atsakoties no tās vai tā ir atņemta, atkārtoti Latvijas pilsonību var iegūt tikai naturalizācijas kārtībā.

Pārvalde norāda, ka konkrētajā lietā pieteicējai Latvijas pilsonība ir atņemama saskaņā ar Pilsonības likuma 24.panta pirmās daļas 1.punktu, pamatojoties uz konstatētiem faktiem, kuri ir norādīti Pārvaldes lēmumā Nr.201.

Pārvalde uzsver, ka Pilsonības likuma 9.panta pirmajā daļā likumdevējs ir izsmeļoši noteicis gadījumus, kad Latvijas pilsonim Latvijas pilsonība saglabājas. Uz pieteicēju nav attiecināms neviens no iepriekš minētajiem nosacījumiem, līdz ar to nav tiesiska pamata atkāpties no Pilsonības likumā noteiktā, paplašinot minēto regulējumu, un saglabāt pieteicējai Latvijas pilsonību.

Pārvalde atsaucas uz Administratīvā procesa likuma 7.pantu un norāda, ka, pieņemot pārsūdzēto lēmumu, tā ir izvērtējusi administratīvā akta samērīgumu attiecībā pret pieteicējai noteikto tiesību ierobežojumu un secinājusi, ka tas ir atbilstošs lietas faktiskajiem apstākļiem un samērīgs. Pārvalde, pieņemot pārsūdzēto lēmumu, ir ievērojusi tiesiskuma principu, kas nosaka, ka iestādes rīcībai ir jāatbilst tiesību normām. Pārvalde darbojas normatīvajos aktos noteikto pilnvaru ietvaros un savas pilnvaras var izmantot tikai atbilstoši pilnvarojuma jēgai un mērķim.

Nav pamatota pieteicējas atsauce uz Augstākās tiesas Civillietu departamenta spriedumu lietā SKC-215/2011, jo pašreizējais tiesiskais regulējums vairs neparedz izvēles brīvību Latvijas pilsonības atņemšanā, kā tas bija noteikts Pilsonības likuma 24.panta pirmajā daļā (redakcijā, kas bija spēkā līdz 2013.gada 30.septembrim). Pašreizējā Pilsonības likuma 24.panta pirmās daļas redakcijā ir noteikts, ka Latvijas pilsonību personai atņem, konstatējot attiecīgus faktiskos un tiesiskos apstākļus, izdodot obligāto administratīvo aktu.

[5] Tiesas sēdē pieteicēja un pieteicējas pārstāve pieteikumu uzturēja, minot pieteikumā norādītos argumentus. Tiesas sēdē atbildētājas Latvijas Republikas pusē pieaicinātās iestādes Pārvaldes pārstāve pieteicējas pieteikumu neatzina, minot pārsūdzētajā lēmumā un rakstveida paskaidrojumos ietvertos argumentus.

Motīvu daļa

[6] Tiesa, noklausoties procesa dalībnieku paskaidrojumus, izvērtējot lietas apstākļus un lietā esošos pierādījumus, secina, ka pieteikums nav pamatots un ir noraidāms.

[7] Pilsonības likuma 23.panta trešā daļā noteikts, ka Latvijas pilsonis, kuram līdz pilngadības sasniegšanai ir izveidojusies dubultā pilsonība un kurš vēlas saglabāt citas valsts pilsonību, pēc pilngadības sasniegšanas līdz 25 gadu vecumam iesniedz iesniegumu par atteikšanos no Latvijas pilsonības. Šis pienākums neattiecas uz Latvijas pilsoni, kuram saskaņā ar šā likuma 8.[1] pantu var izveidoties dubultā pilsonība vai saskaņā ar šā likuma 9.panta pirmo daļu Latvijas pilsonība saglabājas.

[8] Pilsonības likuma 8.[1]pantā ir ietvertas normas par Latvijas trimdinieku un viņu pēcnācēju pilsonību, nosakot personas, kuras ir tiesīgas reģistrēties par Latvijas pilsoni, kā arī dubultpilsonības pieļaujamību.

Saskaņā ar Pilsonības likuma 8.[1]panta pirmo daļu, ja persona, kura bija Latvijas pilsonis 1940.gada 17.jūnijā, vai šādas personas pēcnācējs iesniedz apliecinājumu tam, ka laikā no 1940.gada 17.jūnija līdz 1990.gada 4.maijam tā atstājusi Latviju, glābdamās no PSRS vai Vācijas okupācijas režīma vai tikusi deportēta un minēto iemeslu dēļ līdz 1990.gada 4.maijam nav atgriezusies Latvijā uz pastāvīgu dzīvi, tad šī persona un tās pēcnācējs saglabā tiesības reģistrēties par Latvijas pilsoni.

Saskaņā ar minētā panta otro daļu, ja šā panta pirmajā daļā minētās personas pēcnācējs, kurš dzimis līdz 2014.gada 1.oktobrim, iesniedz apliecinājumu tam, ka vismaz viens no viņa priekštečiem ir bijis šā panta pirmajā daļā minētā persona, tad viņš saglabā tiesības reģistrēties par Latvijas pilsoni. Attiecībā uz bērnu līdz 15 gadu vecumam apliecinājumu pauž viņa likumiskais pārstāvis.

Minētā panta trešajā daļā noteikts, ka šā panta pirmajā vai otrajā daļā minētajai personai, reģistrējoties par Latvijas pilsoni, var izveidoties dubultā pilsonība.

[9] Pilsonības likuma 9.panta pirmajā daļā noteikts, ka Latvijas pilsonība saglabājas Latvijas pilsonim, kurš ir:

1) ieguvis citas Eiropas Savienības dalībvalsts vai Eiropas Brīvās tirdzniecības asociācijas dalībvalsts pilsonību;

2) ieguvis citas Ziemeļatlantijas līguma organizācijas dalībvalsts pilsonību;

3) ieguvis Austrālijas Savienības, Brazīlijas Federatīvās Republikas vai Jaunzēlandes pilsonību;

4) ieguvis tādas valsts pilsonību, ar kuru Latvijas Republika noslēgusi līgumu par dubultās pilsonības atzīšanu;

5) ieguvis šīs daļas 1., 2., 3. un 4.punktā neminētas valsts pilsonību, bet saņēmis Ministru kabineta atļauju saglabāt Latvijas pilsonību atbilstoši svarīgām valsts interesēm. Ministru kabinets lēmumu pieņem ne vēlāk kā gada laikā, un tas nav pārsūdzams;

6) automātiski ieguvis citas valsts pilsonību apprecoties (ieguvis *exlege*) vai adopcijas rezultātā.

[10] No Pilsonības likuma 9.panta izriet, ka, iegūstot Latvijas pilsonību, vispārīgā kārtībā dubultā pilsonība var izveidoties un ir pieļaujama šādos gadījumos: ar Pilsonības likuma 9.panta 1.-4.punktā minēto valstu pilsonībām; ja dubultā pilsonība izveidojas laulību vai adopcijas gadījumā vai arī īpašos gadījumos; ja par dubultās pilsonības pieļaujamību ir lēmis Ministru Kabinets.

Taču atsevišķi ir aplūkojams jautājums par pilsonības iegūšanu ar dzimšanu. Proti, ārvalstīs dzimuša bērnam, kura vecāki vai viens no tiem ir Latvijas pilsonis, pēc *jus soli* principa (par valsts pilsoņiem tiek atzīti visi, kas dzimuši uz valsts teritorijas, kaut arī no citu valstu pilsoņiem), piedzimstot var iegūt tās valsts pilsonību, kurā bērns ir dzimis, bet pēc *jus sanguinis* principa (par valsts pilsoņiem tiek atzīti visi, kas dzimuši pilsoņiem) bērns var iegūt Latvijas pilsonību.

Ņemot vērā Pilsonības likuma 23.panta trešajā daļā noteikto, šādā gadījumā dubultā pilsonība personai ir pieļaujama līdz 25 gadu vecuma sasniegšanai. Šādu vecumu likumdevējs ir atzinis par atbilstošu, kad persona pēc pilngadības sasniegšanas ir sasniegusi pietiekamu briedumu, lai izdarītu izvēli starp Latvijas vai citas valsts pilsonību.

[11] No lietas materiāliem konstatējams un lietā nav strīda par to, ka pieteicēja ir dzimusi /datums/Maskavā (*sk. lietas 43.lapu*).

1993.gada 5.maijā pieteicējas likumiskais pārstāvis, pamatojoties uz Latvijas Republikas Augstākās padomes 1991.gada 15.oktobra lēmuma „Par Latvijas Republikas pilsoņu tiesību atjaunošanu un naturalizācijas pamatnoteikumiem" (bija spēkā no 1991.gada 15.oktobra līdz 1994.gada 25.augustam) 2.2.punktu, aizpildīja Latvijas Republikas Iedzīvotāju reģistra Pirmuzskaites veidlapu ārzemēs dzīvojošiem Latvijas pilsoņiem (*sk.lietas 25.lapu*). Pamatojoties uz minēto pirmuzskaites veidlapu, ziņas par pieteicēju kā Latvijas pilsoni 1993.gada 5.maijā iekļautas Iedzīvotāju reģistrā.

Minētajā tiesību normā noteikts, ka personas, kuras pieder pie Latvijas Republikas pilsoņu kopuma un kurām bija Latvijas Republikas pilsonība uz 1940.gada 17.jūniju un šo personu pēcnācēji, kas šā lēmuma spēkā stāšanās brīdī nedzīvo Latvijas Republikā vai kas ir citu valstu pilsoņi, var jebkurā laikā piereģistrēties un, uzrādot ekspatriācijas atļauju, saņemt Latvijas Republikas pilsoņu pases kārtībā, kādu nosaka Latvijas Republikas Ministru Padome. Minētā lēmuma 2.3.punktā noteikts, ka Latvijas Republikas pilsonis vienlaikus nevar būt citas valsts pilsonis vai pavalstnieks.

Taču 1991.gada 27.novembrī Latvijas Republikas Augstākā padome izdeva lēmumu „Par Latvijas Republikas Augstākās Padomes 1991.gada 15.oktobra lēmuma „Par Latvijas Republikas pilsoņu tiesību atjaunošanu un naturalizācijas pamatnoteikumiem" piemērošanu ārvalstīs dzīvojošajiem Latvijas Republikas pilsoņiem", ar kuru tika pieļauta trimdas latviešu dubultpilsonība. Proti, minētajā lēmumā noteikts, ka Latvijas Republikas Augstākās Padomes 1991.gada 15.oktobra lēmuma „Par Latvijas Republikas pilsoņu tiesību atjaunošanu un naturalizācijas pamatnoteikumiem" 2.2.punktā noteiktā norma par ekspatriācijas atļaujas uzrādīšanu un 2.3.punkts neattiecas uz Latvijas Republikas pilsoņiem un viņu pēcnācējiem, kuri, Tēvzemes okupācijas apstākļos atrazdamies ārpus Latvijas, ieguvuši citas valsts pilsonību laika posmā no 1940.gada 17.jūnija līdz 1991.gada 21.augustam.

[12] Pilsonības likuma sākotnējā redakcijā 9.panta pirmajā daļā bija noteikts, ka personai, kura tiek uzņemta Latvijas pilsonībā, nedrīkst izveidoties dubultā pilsonība. Proti, Pilsonības likums tā sākotnējā redakcijā nepieļāva personu dubultu pilsonību.

Jautājums par trimdiniekiem bija risināts likuma pārejas noteikumu 1.punktā. Minētajā tiesību normā bija noteikts, ka Latvijas pilsoņi un viņu pēcnācēji, kuri laikā no 1940.gada 17.jūnija līdz 1990.gada 4.maijam, glābdamies no PSRS un Vācijas okupācijas režīma terora, ir atstājuši Latviju kā bēgļi, tikuši deportēti vai minēto iemeslu dēļ nav varējuši atgriezties Latvijā un šajā laikā naturalizējušies ārvalstīs, saglabā tiesības reģistrēties Iedzīvotāju reģistrā kā Latvijas pilsoņi un pēc reģistrācijas pilnā apjomā bauda pilsoņa tiesības un pilda pilsoņa pienākumus, ja reģistrācija notiek līdz 1995.gada 1.jūlijam. Ja šīs personas reģistrējas pēc 1995.gada 1.jūlija, tām jāatsakās no citas valsts pilsonības (pavalstniecības).

Tādējādi laika posmā no 1991.gada 15.oktobra līdz 1995.gada 30.jūnijma trimdinieki, kuriem bija citas valsts pilsonība, varēja reģistrēt Latvijas pilsonību, saglabājot iepriekš iegūto citas valsts pilsonību. Bet laika posmā no 1995.gada 1.jūlija līdz Pilsonības likuma 2013.gada 9.maija grozījumiem dubultā pilsonība trimdiniekiem netika pieļauta, proti, reģistrējot Latvijas pilsonību, no esošās citas valsts pilsonības bija jāatsakās.

[13] Ar Pilsonības likuma 2013.gada 9.maija grozījumiem likumdevējs, lai novērstu radušos situāciju, ka dubultās pilsonības aizlieguma dēļ tiek zaudēta saikne ar trimdiniekiem, ir iekļāvis Pilsonības likumā tiesību normas (iepriekš aplūkotais $8.^1$ pants), kas piešķir tiesības trimdiniekiem iegūt Latvijas pilsonību, saglabājot iepriekš iegūto citas valsts pilsonību. Taču 2013.gada 9.maija likuma „Grozījumi Pilsonības likumā" likumprojekta anotācijā likumdevējs ir skaidri un nepārprotami norādījis, ka Pilsonības likuma $8.^1$ panta normas attiecas tikai uz tiem gadījumiem, kad trimdinieki reģistrē (iegūst) Latvijas pilsonību. Proti, dubultās pilsonības izveidošanās šādā gadījumā ir pieļaujama tikai, iegūstot Latvijas pilsonību, pēc Latvijas pilsonības iegūšanas dubultās pilsonības izveidošanās nav pieļaujama, izņemot gadījumus, kas noteikti Pilsonības likuma 9.pantā.

Minētajā anotācijā norādīts: „Likumprojekts nošķir Latvijas trimdinieku pilsonības jautājumu no dubultpilsonības pieļaujamības Latvijas pilsoņiem, kas citas valsts pilsonību dažādu iemeslu dēļ iegūs pēc likumprojekta spēkā stāšanās.

Likumprojekts paredz Pilsonības likumā ietvert $8.^1$pantu, kas atvietotu šā likuma pārejas noteikumu 1.punktu. Jaunais regulējums paredz laika ziņā neierobežotas tiesības tiem Latvijas pilsoņiem, kuri laikā no 1940.gada 17.jūnija līdz 1990.gada 4.maijam, glābdamies no PSRS un Vācijas okupācijas režīmu terora, ir atstājuši Latviju kā bēgļi, tikuši deportēti vai minēto iemeslu dēļ nav varējuši atgriezties Latvijā, un viņu pēcnācējiem reģistrēties Iedzīvotāju reģistrā kā Latvijas pilsoņiem. Veicot šādu reģistrāciju, šīs personas var saglabāt arī citas valsts pilsonību, ja viņiem tāda ir."

[14] 2007.gada 26.jūlijā pieteicējai izdota Latvijas pilsoņa pase /numurs/. Kopš 2006.gada 12.janvāra pieteicējas deklarētā dzīvesvieta ir /adrese/.

[15] Latvijas Republikas Vēstniecība Krievijas Federācijā ar 2011.gada 30.jūnija vēstuli Nr.3.7.2.– 3552 „Par Latvijas pilsoņa uzņemšanu Krievijas pilsonībā" informējusi Pārvaldi par to, ka pieteicēja ieguvusi Krievijas pilsonību. Vēstulei pievienota ar Ministru kabineta 2010.gada 21.jūnija noteikumiem Nr.567 „Iedzīvotāju reģistrā iekļauto ziņu aktualizēšanas kārtība" apstiprināta Latvijas Republikas vēstniecības Krievijas Federācijā Konsulārās nodaļas sekretāra 2011.gada 29.jūnijā aizpildīta veidlapa „Ziņas par personas valstiskās piederības iegūšanu, maiņu un zaudēšanu", kurā norādīts, ka pieteicēja ieguvusi Krievijas Federācijas pilsonību. Kā dokuments, kas apliecina minēto faktu, norādīta 2011.gada 17.maijā pieteicējai izdota Krievijas Federācijas pilsoņa pase (*sk.lietas 21.-24.lapu*).

Tādējādi ar minēto Latvijas Republikas Vēstniecības Krievijas Federācijā 2011.gada 30.jūnija vēstuli Pārvalde tika informēta par to, ka pieteicēja ir ieguvusi Krievijas Federācijas pilsonību.

[16] No lietas materiāliem konstatējams, ka pieteicējas 1995.gada 19.maijā Maskavā atkārtoti izdotajā dzimšanas apliecībā /numurs B/ir spiedogs par to, ka 2001.gada 9.jūnijā pieteicējai izdota Krievijas pilsoņa pase /numurs C/. Krievijas Federācijas pilsoņa pase pieteicējai izdota arī 2011.gada 31.martā /numurs D/(*sk. lietas 23.-24.lapu*) un 2016.gada 20.maijā – Krievijas Federācijas pilsoņa pase /numurs A/(*sk. lietas 30.lapu*).

Minētais liecina par to, ka pieteicēja 2001.gada 9.jūnijā ir ieguvusi Krievijas Federācijas pilsonību.

[17] Pieteicēja rakstveida paskaidrojumos pamatoti norāda, ka saskaņā ar Krievijas PFSR 1991.gada 28.novembra likuma „Par KPFSR pilsonību" („? ??????????? ?????") 13.panta pirmo daļu par KPFSR pilsoņiem tika atzīti visi bijušās PSRS pilsoņi, kas pastāvīgi dzīvoja Krievijas PFSR teritorijā šā likuma spēkā stāšanās dienā (stājās spēkā 1992.gada 6.februārī), ja gada laikā no likuma spēkā stāšanās dienas šīs personas nav paziņojušas, ka nevēlas iegūt KPFSR pilsonību.

Taču vienlaicīgi jāņem vērā, ka minētā likuma 10.pantā bija noteikts, ka KPFSR pilsonību apliecina KPFSR pilsoņa personas apliecība vai KPFSR pilsoņa pase, bet līdz to saņemšanai – dzimšanas apliecība vai cits dokuments, kas satur norādi par personas pilsonību.

Lietā nav iesniegti pierādījumi, kas apliecinātu pieteicējas KPFSR pilsonību līdz 2001.gada 9.jūnijam, kad pieteicējai tika izsniegta Krievijas Federācijas pilsoņa pase. Pieteicējas Pirmsuzskaites veidlapā nav izdarītas atzīmes par to, ka pieteicēja ir Krievijas pilsone (ir tikai atzīme par Latvijas pilsonību). Lietā iesniegtā pieteicējas dzimšanas apliecība, kas izdota 1987.gada 8.maijā, nesatur norādi par pieteicējas Krievijas Federācijas pilsonību, taču tajā ir atzīmē par pieteicējai reģistrētu Latvijas Republikas pilsonību (*sk. lietas 64.lapu*). Norādes par Krievijas Federācijas pilsonību nav arī 1995.gada 19.maijā atkārtoti izdotajā dzimšanas apliecībā (*sk. lietas 43.lapu*)

[18] Ņemot vērā šā sprieduma 14.-17.punktā konstatēto, secināms, ka laikā, kad tika iesniegta minētā pirmuzskaites veidlapa un pieteicējai tika reģistrēta Latvijas pilsonība, pieteicējai nebija citas valsts pilsonība vai pavalstniecība un, ka Krievijas pilsonību pieteicēja ir reģistrējusi pēc Latvijas pilsonības iegūšanas. Taču, pieņemot, ka saskaņā ar pieteicējas dzimšanas valsts tiesību normām pieteicēja būtu izmantojusi ar dzimšanu iegūtās tiesības reģistrēties kā Krievijas pilsonei, no Pilsonības likuma 9.panta pirmās daļas un 23.panta trešās daļas normām izriet, ka šāda dubultā pilsonība pieteicējai varēja būt līdz 25 gadu vecuma sasniegšanai, bet, ņemot vērā Pilsonības likuma pārejas noteikumu 13.punktā noteikto, - līdz 2016.gada 1.oktobrim.

Pilsonības likuma pārejas noteikumu 13.punktā noteikts, ka šā likuma 23.panta trešajā daļā minētās personas, kuras 25 gadu vecumu sasniegušas līdz 2013.gada 1.oktobrim, triju gadu laikā no šā datuma iesniedz iesniegumu par atteikšanos no Latvijas pilsonības.

[19] Pilsonības likuma 1.pantā ir noteikts šā likuma mērķis, proti, balstoties uz 1919.gada 23.augusta Likumu par pavalstniecību, Latvijas valsts nepārtrauktības doktrīnu un Latvijas valsts interesēm:

1) noteikt personas, kuras uzskatāmas par Latvijas pilsoņiem, un garantēt Latvijas pilsonības pastāvēšanu un turpinātību;

2) nodrošināt valsts nācijas piederīgajiem (latviešiem) un autohtoniem (līviem) tiesības reģistrēties par Latvijas pilsoņiem;

3) dot iespēju Latvijas trimdiniekiem un viņu pēctečiem reģistrēties par Latvijas pilsoņiem;

4) veicināt saliedētas un uz Latvijas tautas kopīgajām vērtībām balstītas Latvijas sabiedrības attīstību;

5) atzīt dubulto pilsonību atbilstoši Latvijas valsts politiskajiem mērķiem un interesēm un pieaugošas mobilitātes apstākļos saglabāt Latvijas pilsoņu kopumu.

Satversmes tiesa 2010.gada 13.maija spriedumā lietā Nr.2009-94-01 ir vērtējusi jautājumu par dubultpilsonības pieļaujamību, atzīstot, ka tas ir politiskas izšķiršanās jautājums. Satversmes tiesa minētajā spriedumā norādījusi, ka, izšķirot par labu dubultpilsonībai, likumdevējs nosaka arī to, kurām personām un kādos gadījumos dubultpilsonība ir pieļaujama, ņemot vērā valsts intereses, politisko situāciju un pilsonības politiku (*sk. Satversmes tiesas 2010.gada 13.maija sprieduma lietā Nr.2009-94-01 „ Par Pilsonības likuma pārejas noteikumu 1.punkta pirmā teikuma vārdu „ja reģistrācija notiek līdz 1995.gada 1.jūlijam" un otrā teikuma atbilstību Latvijas Republikas Satversmes 1. un 2.pantam, kā arī Latvijas PSR Augstākās padomes 1990.gada 4.maija deklarācijas „Par Latvijas Republikas neatkarības atjaunošanu" preambulai" 17.punktu*).

No Pilsonības likuma 9.panta pirmās daļas izriet, ka likumdevējs ir izšķīries Krievijas Federāciju nenoteikt to valstu starpā, kuru pilsonību iegūstot, tiek saglabāta Latvijas pilsonība.

Ar Krievijas Federāciju Latvijas Republika nav noslēgusi līgumu par dubultās pilsonības atzīšanu.

Lietā nav strīda par to, ka pieteicēja nav saņēmusi Ministru kabineta atļauju saglabāt Latvijas pilsonību.

Līdz ar to izskatāmajā gadījumā nav piemērojamas Pilsonības likuma 9.panta normas.

[20] Attiecībā par Pilsonības likuma 8.[1] panta pirmajā daļā noteiktajiem apstākļiem, kas dod tiesības personai, reģistrējoties par Latvijas pilsoni, saglabāt citas valsts pilsonību (izskatāmajā gadījumā Krievijas Federācijas pilsonību), pieteicēja norādījusi šādus apstākļus.

Pieteicējas tēvs /pers. F/ 1978.gadā sakarā ar Latvijā esošo vietējo padomju varas struktūru radītiem attiecībā uz viņu draudiem dēļ viņa kritiskās nostājas pret padomju iekārtu bija spiests atstāt Latvijas teritoriju un dzīvot Krievijā, kur viņš nebija pazīstams padomju varas struktūrām un līdz ar to viņa persona nepiesaistīja attiecīgu padomju varas orgānu uzmanību. Latvijā pieteicējas tēvs atgriezies 2001.gadā.

Kaut arī Pilsonības likuma 8.[1]panta otrajā daļā un Ministru kabineta 2013.gada 24.septembra noteikumu Nr.974 „Kārtība, kādā personu reģistrē par Latvijas pilsoni" 21.punktā nav noteiktas prasības ar noteikta veida pierādījumiem pierādīt Pilsonības likuma 8.[1] panta pirmajā daļā minētos apstākļus, tomēr, tiesa atzīst, ka apliecinājumam par šādu apstākļu pastāvēšanu ir jāsatur konkrēta pārbaudāma informācija par apstākļiem, kas lecina par piespiedu emigrēšanu no Latvijas, glābjoties no PSRS vai Vācijas okupācijas režīma vai arī par deportāciju.

Izvērtējot pieteicējas apliecinājumā minētos apstākļus, it īpaši ņemot vērā, ka pieteicējas tēvs ir atstājis Latviju 1978.gadā, tiesa atzīst, ka apliecinājums satur pārāk vispārīgu, konkrētus notikumus un faktus neidentificējošu, nepārbaudāmu informāciju. Arī tiesas sēdē pieteicēja nespēja sniegt pierādījumus vai konkretizēt apstākļus, kas liecinātu par pret pieteicējas tēvu vērstām padomju varas represijām un neiespējamību atgriezties Latvijā līdz 1990.gada 4.maijam.

Ņemot vērā minēto, tiesa secina, ka izskatāmajā gadījumā nav konstatējami apstākļi, kas dotu pamatu pieteicēju atzīt par trimdinieka pēcteci Pilsonības likuma 8.[1] panta pirmās daļas izpratnē. Līdz ar to izskatāmajā gadījumā nav pamata piemērot Pilsonības likuma 81.panta trešo daļu un atzīt pieteicējas tiesības saglabāt dubulto pilsonību kā Latvijas trimdinieka pēctecim.

[21] Apkopojot iepriekš minēto, secināms, ka izskatāmajā gadījumā nav konstatējami Pilsonības likuma 23.panta trešajā daļā minētie normas piemērošanas izņēmuma apstākļi, kas atbrīvotu pieteicēju no Pilsonības likuma 23.panta trešajā daļā noteiktā pienākuma iesniegt iesniegumu par atteikšanos no Latvijas pilsonības, vai arī gadījumā, ja pieteicēja vēlējās saglabāt Latvijas pilsonību, atteikties no Krievijas Federācijas pilsonības, tādējādi novēršot pieteicējas nepilngadības laikā radušos dubulto pilsonību.

[22] No lietas materiāliem konstatējams un lietā nav strīda par to, ka pieteicēja Pilsonības likuma pārejas noteikumu 13.punktā noteiktajā termiņā, tas ir, līdz 2016.gada 1.oktobrim nav iesniegusi iesniegumu par atteikšanos no Latvijas pilsonības. Lietā nav pierādījumu, kas apliecinātu, ka pieteicēja būtu zaudējusi Krievijas pilsonību. Turklāt lietā arī nav strīda par faktu, ka pieteicēja ir Krievijas pilsone.

[23] Saskaņā ar Pilsonības likuma 24.panta pirmās daļas 1.punktu Latvijas pilsonību personai atņem, ja tā ieguvusi citas valsts pilsonību, neiesniedzot šā likuma 23.panta otrajā un trešajā daļā minēto iesniegumu par atteikšanos no Latvijas pilsonības, un nav zaudējusi Latvijas pilsonību, ja Latvijas pilsonības atņemšanas gadījumā persona nekļūst par bezvalstnieku.

Ņemot vērā iepriekš minēto, kā arī šā sprieduma 22.punktā konstatēto, ka pieteicējai ir Krievijas pilsone un Latvijas pilsonības atņemšanas gadījumā pieteicēja nevar kļūt par bezvalstnieku, tiesa atzīst, ka izskatāmajā gadījumā Pārvalde pamatoti ir lēmusi par Latvijas pilsonības atņemšanu pieteicējai.

[24] Pieteicēja pieteikumā norāda par šajā spriedumā aplūkoto tiesību normu pretrunīgumu un Pārvaldes bezdarbību, neinformējot pieteicēju par šo likuma normu piemērošanas kārtību, tādējādi pārkāpjot labas pārvaldības principu.

Tiesa minēto argumentu atzīst par nepamatotu. Lietā nav konstatējami apstākļi, kas liecinātu par pieteicējas ieinteresētību pieteicējas pilsonības jautājuma risināšanā. Pieteicēja nav lūgusi Pārvaldi izskaidrot šajā spriedumā aplūkoto tiesību normu piemērošanas kārtību un no tām izrietošās pieteicējas tiesības.

[25] Pieteicēja pieteikumā norāda, ka dubultā pilsonība pieteicējai nav izveidojusies pieteicējas gribas un rīcības rezultātā, tādēļ Pilsonības likuma 24.panta pirmās daļas 1.punkts ir attiecināms tikai uz personām, kuras būdamas Latvijas pilsoņi, citas valsts pilsonības iegūšanas brīdī ir pilngadīgas un rīcībspējīgas.

Attiecībā par šo pieteicējas argumentu norādāms, ka iepriekš aplūkotā Pilsonības likuma 23.panta trešajā daļa ir piemērojama tieši šādiem gadījumiem, kad personai dubultā pilsonība ir izveidojusies nepilngadības laikā, iztrūkstot personas pilngadībai un rīcībspējai. Pilsonības likumā ar 2013.gada 9.maija grozījumiem ir atzītas bērnu (personu līdz pilngadības sasniegšanai) tiesības uz dubulto pilsonību. No minētā izriet, ka likumdevējs ir īpaši izvērtējis bērnu tiesības uz pilsonību, tiesību normās nosakot arī kārtību, kā izbeidzama dubultā pilsonība pēc pilngadības sasniegšanas. Proti, Pilsonības likuma 24.panta pirmās daļas 1.punktā, ietverot atsauci arī uz Pilsonības likuma 23.panta trešajā daļā noteikto pienākumu, likumdevējs ir skaidri norādījis par minētās tiesību normas piemērošanu arī attiecībā uz pieteicējas minētajām personām (personām, kurām dubultā pilsonība izveidojusies līdz pilngadības sasniegšanai).

[26] Par pieteicējas argumentu par iespējami iestājušos noilgumu pārsūdzētā lēmuma pieņemšanai norādāms, ka likumdevējs ir noteicis noilguma termiņu tikai Pilsonības likuma 23.panta trešajā un ceturtajā daļā un tas nav attiecināms uz izskatāmo gadījumu. Kā norādīts iepriekš šā sprieduma 7. un 10.punktā, Pilsonības likumā ir ietverts regulējums attiecībā par nepilngadīgajām personām, un to pienākumiem pēc pilngadības sasniegšanas. Tādēļ jautājumā par pilsonības iegūšanu nepilngadības laikā par laika periodu no pilsonības iegūšanas līdz pilngadības sasniegšanai nav pamata vērtēt iespējama noilguma iestāšanos Latvijas pilsonības atņemšanai.

Savukārt pieteicējas minētajā Augstākās tiesas Civillietu departamenta 2011.gada 22.jūnija spriedumā lietā Nr.SKC-215/2011 ir vērtēti atšķirīgi faktiskie un tiesiskie apstākļi, tādēļ minētajā spriedumā ietvertie apsvērumi par Pārvaldes rīcības brīvību Pilsonības likuma 24.panta piemērošanā nav attiecināmi uz izskatāmo lietu.

[27] Apkopojot iepriekš minēto un izvērtējot pārsūdzēto lēmumu kopumā, tiesa secina, ka pārsūdzētais lēmums ir atzīstams par tiesisku un pamatotu, bet pieteicējas pieteikums ir noraidāms.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 246.-251.pantu, 289. - 290.pantu un 291.panta pirmo daļu, tiesa

nosprieda

noraidīt /pers. A/ pieteikumu par Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldes 2017.gada 20.februāra lēmuma Nr.201 atcelšanu.

Spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā viena mēneša laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, apelācijas sūdzību iesniedzot Administratīvās rajona tiesas Valmieras tiesu namā.

Tiesnese S.Pone